

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Karla Kosteckého v právní věci žalobce: **JTR, a.s.**, se xx, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti: SBDL, xx, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2011, č. j. OÚPSŘ 324/2011-rozh.,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 15. 11. 2011, č. j. OÚPSŘ 324/2011-rozh., s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 1. 8. 2011, sp. zn. 1083/2011/SÚ/Fu, č. j. 71871/2011. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), vydáno stavební povolení na stavbu - stavební úpravy pro změnu vytápění staveb č.p. xx, xx, a č.p. xx, xx, xx, na st. p.č. xx, xx v k.ú. a části obce xx., obec xx, spočívající ve vybudování dvou plynových kotelen.

Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného a stavební povolení jsou nicotnými rozhodnutími, resp. že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

A. Důvody nicotnosti rozhodnutí

Důvody nicotnosti rozhodnutí žalovaného i stavebního úřadu žalobce spatřoval ve faktické a právní neuskutečnitelnosti rozhodnutí, která se nevypořádávají s tím, jak bude naloženo, resp. odstraněno stávající zařízení pro rozvod tepelné energie ve vlastnictví žalobce.

Budova, které se stavební úpravy týkají, je jen jedna, neskládá se ze samostatných budov č. p. xx, xx a č. p., xx, xx, jak plyne ze správních rozhodnutí.

Důvod nepřezkoumatelnosti stavebního povolení žalobce spatřoval v tom, že výrok neobsahuje přesný popis stavebních úprav, které mají být realizovány, popis stavby nemůže nahradit odstavec „Stavba obsahuje“, stavební úřad pak popisoval stavbu v nevýrokové části rozhodnutí. Žalovaný rozpor neodstranil, z rozhodnutí žalovaného nelze seznat, kde se nachází prostor sušárny a kotelny, pokud žalovaný do svého rozhodnutí nepřevzal odstavec „Stavba obsahuje“, je zřejmé, že na tuto část nepohlížel jako na výrokovou část rozhodnutí. Nejasný popis stavby je dále umocněn tím, že v podmínce č. 1 stavebního povolení není blíže označena projektová dokumentace.

Neurčitost a nesrozumitelnost rozhodnutí dále spočívá v tom, že sice bylo popsáno, že současně bude provedena úprava vnitřních rozvodů, elektřiny, vody a ústředního vytápění v souvislosti s napojením nových technologických zařízení na tyto rozvody, ale z rozhodnutí neplyne, o jaké napojení se jedná, jak má být napojení učiněno, jaké technologické zařízení má být napojeno, na co konkrétně. Žalobce namítal, že stavební úprava ohrožuje jeho zařízení umístěné v budově, správní orgány však žalobce pouze odkázaly na projektovou dokumentaci, aniž by na místě samém zkoumaly umístění zařízení žalobce, jeho částí a případné vzájemné vlivy těchto zařízení.

Neurčitý je popis odvodu spalin, který je neproveditelný a v rozporu s projektovou dokumentací.

Podle žalobce musí žádost o stavební povolení a tím i projektová dokumentace řešit, zda zařízení (stávající zdroj) zůstane či bude z objektu odstraněno, k čemuž musí zajistit stanovisko vlastníka tohoto zařízení. K ponechání zařízení jako studené zálohy v objektu musí stavebník doložit dohodu stavebníka a žalobce jako vlastníka tohoto zařízení, k odstranění zařízení je třeba ukončení smluvního vztahu a postup po dohodě se žalobcem.

Projektová dokumentace neřešila změnu způsobu vytápění v souladu s ustanovením § 77 odst. 5 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), je proto neúplná, což zapříčinilo faktickou a právní neuskutečnitelnost rozhodnutí. Stavební úřady se o stanovisko žalobce nezajímaly, jen stanovily podmínku k ochraně zařízení žalobce. Dle žalobce není možné rozhodnutí, kterým se stanoví, že původní zařízení zůstává v objektu, aniž by byl doložen právní důvod pro takové umístění a setrvání v budově. Na žalobci nelze požadovat, aby své zařízení v objektu ponechal jako studenou zálohu a na svůj náklad je v rámci plnění svých povinností dle energetického zákona udržoval bez existujícího právního důvodu. V této souvislosti zdůraznil, že teplárství není tržním odvětvím. Ze znění § 77 odst. 5 energetického zákona žalobce dovozoval, že náklady na provedení změny způsobu vytápění a náklady odpojení od rozvodného tepelného zařízení mají být uhrazeny před provedením změny, a proto změna musí být ve stavebním řízení zohledněna. Pokud

se mění zdroj, resp. je instalován nový zdroj, požadavkem je odstranění původního, což musí být v žádosti o stavební povolení jasně vyjádřeno. Protože žalobce nemá se stavebníkem uzavřenou smlouvu pro dodávku tepelné energie a nemá sjednaný způsob hrazení nákladů na udržování zařízení jako zálohového zdroje, nemá zájem na ponechání svého zařízení v objektu. Žalobce ale také nemůže udělit stavebníku souhlas s odstraněním zařízení, protože nebyly sjednány podmínky pro takový postup a náhrada nákladů na odpojení a změnu vytápění. Je na stavebníku, aby tyto kroky učinil, případně si zajistil možnost odstranění zařízení bez souhlasu žalobce formou soudního rozhodnutí. Žalobce z toho dovozuje, že stavebník musí v případě zájmu o změnu způsobu vytápění doložit souhlas vlastníka zařízení s demontáží zařízení nebo dohodu o tom, že vlastník zařízení souhlasí s ponecháním zařízení v objektu.

Na tuto vadu žalobce upozorňoval v rámci námitek, stavební úřady mají při rozhodování o osudu stávajícího zařízení pro rozvod tepelné energie postupovat dle rozhodnutí stavebníka. Pokud rozhodnutí nepřímo nutí žalobce, aby vynakládal náklady na úkor jiných odběratelů, kteří nakonec musí provoz zařízení žalobce v objektu stavebníka zaplatit v ceně tepelné energie, ukládá rozhodnutí ve svém důsledku povinnost třetím subjektům a zasahuje do jejich práv.

Dotčenost veřejných subjektivních práv žalobce dovozoval z vlastnického práva k soustavě CZT, která je umístěna v domě, s tím, že k zásahu do tohoto vlastnického práva dojde v důsledku stavební úpravy, která toto vlastnické právo omezuje nejméně v rozsahu užívání, údržby, ochrany a bezpečnosti a prevence škod.

B. Důvody nezákonnosti rozhodnutí

1) Žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal zcela s odvolacími důvody, rozhodl tak v rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, žalobce přitom v odvolání poukazoval na obsah svých námitek ve stavebním řízení.

2) Podle žalobce mělo být vedeno územní řízení podle § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, protože na danou změnu nedopadá ustanovení § 81 odst. 3 stavebního zákona, měl být použit restriktivní výklad pojmu stavební úpravy. Jednalo se o stavbu, která podstatně mění nároky na okolí. Žalobce upozorňoval na to, že nově působí stavba emise, zároveň má zvýšenou náročnost na dodávky plynu, v okolí stavby vznikne naddimenzovaná soustava CZT. Stavební úřady upřednostňují soukromý zájem stavebníka na úspoře ceny tepelné energie nad zájmem veřejným. Přímo sousedící stavba – soustava CZT je bezprostředně dotčena změnou vytápění, neboť dojde k poklesu potřeby jejího využití a soustava, jak byla vystavěna, není způsobilá k funkčnímu provozu při nastolení stavu pod určitými mezními hodnotami odběru. Přímým zásahem do žalobcova vlastnického práva je pak potřeba ke stavebním a technickým zásahům do soustavy CZT. Žalobce zpochybňoval, že by teplárenství, jak ho žalobce vykonává, bylo tržním odvětvím. Upozorňoval dále na skutečnost, že žádal důkaz u příslušných správních orgánů, resp. osob odborně způsobilých, o tom, že stavba ohrožuje bezprostředně jeho vlastnické právo k soustavě CZT. Rozhodnutí tak porušuje právo žalobce na ochranu jeho vlastnického práva. Žalovaný nesprávně dovodil, že dle § 3 odst. 1 energetického zákona není povinen zkoumat soulad stavby s veřejným zájmem, nezohlednil tak § 4 odst. 2 správního řádu. Žalobce vyzval soud, aby se ve svém

rozhodnutí zabýval otázkou, zda danou stavbu posuzovat jako změnu stavby ve smyslu stavební úpravy nebo jako změnu stavby, kterou instalováním kotelny dojde ke snížení celkové plochy jednotek v domě, neboť bude zastavěn nebytový prostor a dojde tak ke změně spoluvlastnických podílů. Stavba tak mohla být provedena jen na základě smlouvy o výstavbě dle § 17 odst. 3 zákona č. 72/1994 Sb. Žádost o vydání stavebního povolení nebyla úplná, neboť nebyl doložen konsensus všech vlastníků jednotek. Toto zasahuje do věcných práv žalobce tím, že se mění poměry účastenství vlastníků jednotek na společné věci s dopadem do případného rozhodování ve vztahu k věcným právům žalobce. Mělo by být postupováno stejně, jako když jde o kotelny vně budovy, žalobce byl zbaven namítat rozhodné skutečnosti v územním řízení. Správní orgány postupovaly nesprávně, pokud k této námitce nepřihlédly v odvolacím řízení a navíc zamítly požadavek žalobce na provedení důkazu zjištěním vlastnických vztahů k navrhované stavbě.

3) Žalobce namítal neúplnost žádosti o stavební povolení a neúplnost projektové dokumentace, která neobsahovala změnu způsobu vytápění podle energetického zákona. Tímto jsou dotčena věcná práva žalobce k soustavě CZT zejména k části umístěné v objektu, když zařízení je v objektu ponecháno, ale žalobce jej musí na své náklady provozovat. Bylo rozhodnuto o neurčité stavbě, zařízení žalobce nebylo žádným způsobem označeno.

4) Žalobce znovu zopakoval, že rozhodnutí nutí žalobce ponechat zařízení v provozuschopném stavu, aby nedocházelo k ohrožení soustavy CZT a nutí ho k plnění povinností ve smyslu energetického zákona. Stavební úřad nechránil vlastnické právo žalobce k celé soustavě CZT, ale hodnotil jen přípojku. Vada řízení spočívá v tom, že stavební úřady neprovedly žalobcem požadovaný znalecký důkaz z oboru teplárenství pro posouzení vlivu stavby na soustavu CZT, ani neučinily dotaz na Státní energetickou inspekci (SEI), aby se k této otázce vyjádřila.

5) Napadené rozhodnutí nedostatečně řešilo odvolací námitky žalobce, pokud se týkaly stanovisek dotčených orgánů státní správy, zejména na úseku ochrany ovzduší, hospodaření s energií, vnitřního prostředí. Další žalobní námitka se týkala nesprávné aplikace § 3 odst. 8 zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, nebyla správně řešena otázka ekonomické přijatelnosti napojení na CZT, z rozhodnutí neplyne, jaká metoda pro výpočet ekonomické přijatelnosti byla použita, co konkrétně a s jakým výsledkem bylo správními orgány hodnoceno. Nebylo uvedeno, zda správní orgány hodnotily možnost vytápění zdrojem kombinujícím výrobu tepla a elektrické energie. Z pohledu doporučujícího stanoviska Ministerstva životního prostředí nedoložil stavebník všechny skutečnosti, rozhodnutí jsou v této části téměř nepřezkoumatelná, resp. nevypovídají námitky a odvolací body žalobce. Žalovaný se nesprávně vypořádal s odvolacími námitkami směřujícími do závazných stanovisek, která jsou dle žalobce nezákonná a nicotná, protože nebyla řádně odůvodněna, přitom se vyjadřují ke stavbě, která se žalobce bezprostředně dotýká, stanoviska musí být zákonná, aby chránila zařízení žalobce z pohledu veřejnoprávních předpisů. Stavební povolení bylo vydáno v rozporu se zákonem č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energiemi, nebyla jasně vymezena energetická náročnost budovy ve vztahu ke změně způsobu vytápění. Stanovisko SEI je v rozporu s uvedeným zákonem. Stavba přesahuje limity hluku. Byla porušena procesní práva žalobce, pokud žalovaný neinicioval přezkumná řízení těchto stanovisek s poukazem, že přezkumná řízení nebyla zahájena.

6) Žalobce znovu zdůraznil potřebu ochrany jeho vlastnického práva k soustavě CZT, neboť ta je provozována ve veřejném zájmu. Pokud se žalobce dovolával ochrany soustavy CZT ve veřejném zájmu, činí tak v souladu s § 114 stavebního zákona a k ochraně svého subjektivního veřejného práva, neboť provoz CZT ve veřejném zájmu patří k vlastnictví soustavy CZT. Žalobce zdůraznil, že nákup a investice do udržování a provozování soustavy CZT činil v době, kdy soustava CZT požívala ochrany ve veřejném zájmu a pokud žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí, činí tak k ochraně svého subjektivního veřejného práva (věcného práva k soustavě CZT). Správním orgánům žalobce vytýkal, že upřednostnily individuální zájem subjektu na levnějším vytápění oproti zájmu společnosti na existenci provozuschopné sítě CZT, která byla vybudována jako nedílný celek závislý na tom, jak jednotlivé body fungují. CZT je chráněno a výroba a distribuce tepla je ve veřejném zájmu, ten posiluje význam CZT a je chráněn zákonem o ochraně ovzduší. Pokud dojde k odpojení více článků od CZT v důsledku rozhodnutí správních orgánů, systém zůstane nefunkční. Žalobce je jako vlastník soustavy CZT oprávněn dovolávat se ochrany CZT ve veřejném zájmu a nesouhlasí s postupem, kdy správní orgány toto právo žalobci upírají, neboť zde není jiného subjektu, který by byl k výkonu takového práva oprávněn. Žalovaný dále nesprávně hodnotil potřebu závazného stanoviska Krajského úřadu Libereckého kraje jako orgánu ochrany ovzduší, když z rozhodnutí je zřejmé, že topný výkon v obou kotelnách činí 180 kW, ale v obou kotelnách je umístěn i nepřímotopný zásobník o topném výkonu à 90 kW, celkem topný výkon všech zařízení činí 360 kW a stavba podléhala závaznému stanovisku orgánu ochrany ovzduší na krajské úrovni, které ale v řízení nebylo opatřeno, čímž byla porušena jeho procesní práva, a bylo zasaženo do jeho vlastnického práva tím, že žalobce musí vedle svého zařízení trpět umístění jiného zařízení, které odporuje zákonu, a tím zařízení žalobce ohrožuje pokud bude uvedeno v provoz.

7) Dále bylo namítáno, že žalovaný pochybil, pokud neaplikoval vyhlášku města Jablonec nad Nisou č. 5/2004 - územní energetickou koncepci, kterou je veřejný zájem chráněn a která je závazná. Stavba byla povolena také v rozporu s krajskou energetickou koncepcí ECZ9050 z března 2010. Stavební úřady se v tomto směru s žalobcovými námitkami nevypořádaly, nezdůvodnily, proč doporučení koncepcemi na ochranu CZT nevzaly v potaz.

8) Rozhodnutí stavebního úřadu je nepřezkoumatelné, stavební úřad nevymezil, jaký skutkový stav byl vzat jako prokázaný, jak právní otázky řešil a podle jakých právních norem.

9) Restriktivní výklad § 114 odst. 1 stavebního zákona, který užily správní orgány obou stupňů, považuje žalobce za nezákonný.

10) Rozhodnutí jsou neurčitá, pokud se týká vymezení zařízení žalobce v prostorách předmětného domu, toto zařízení stavební úřad nepopsal, jeho rozhodnutí žalovaný potvrdil. Z žádného rozhodnutí tak neplyne, jaké konkrétní zařízení žalobce požívá ochrany, rozhodnutí je tak nevykonatelné, pokud není zřejmé, jaké povinnosti ukládá. Pojem zařízení ve vlastnictví žalobce je právně nepřesný a neurčitý.

11) Žalobce zopakoval, že žalobní body směřují k ochraně jeho veřejného subjektivního práva na zákonný proces, dobrou správu, zákonnost a předvídatelnost rozhodnutí a souvisí s ochranou jeho vlastnického práva k soustavě CZT. Proto všechny žalobní body mohl

žalobce činit z titulu svého účastenství dle § 109 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Ustanovení § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší primárně slouží k ochraně ovzduší, sekundárně však k ochraně CZT, a proto je právem i povinností žalobce použít i argumentaci směřující k ochraně CZT, včetně argumentací ekonomickými zájmy.

12) Dále žalobce namítal porušení svého práva na spravedlivý proces ve smyslu Listiny základních práv a svobod, práva na ochranu vlastnictví a při extenzivnímu výkladu také právu nebýt podroben nuceným službám.

13) Naposledy žalobce spatřuje jako zásah do vlastnického práva k zařízení tvořícímu část soustavy CZT a umístěnému v objektu, pokud žalovaný jako odvolací orgán uložil podmínku k umožnění přístupu žalobce k zařízení stavebníkovi, nikoliv vlastníku objektu, aniž by zkoumal, zda stavebník a vlastník jsou stejné osoby.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení žalobou napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a požadoval náhradu nákladů řízení.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný označil žalobní námitky za nedůvodné, neboť žalobce v nich neuvádí, jak se jím tvrzené skutečnosti dotkly jeho vlastnických práv k zařízení v předmětném objektu, proto navrhnul zamítnutí žaloby. Žalovaný odkázal na zákres stávajících sítí žalobce v příloze dopisu ze dne 30. 5. 2011 a výkres, jež je součástí projektové dokumentace, s tím, že právní statut žalobcova zařízení není rozhodnutím postižen, neboť plynová kotelna bude napojena na rozvody topné vody a rozvody TUV uvnitř domu teprve po odpojení těchto rozvodů od zařízení soustavy CZT a nedojde tak ke střetům mezi zdroji tepla. Dodávka tepla do objektu je pak soukromoprávní záležitostí. O vydání stavebního povolení požádali všichni vlastníci stavby, podklady byly zpracovány oprávněnými osobami v dostatečném rozsahu pro posouzení povolované změny způsobu vytápění. Byla vydána kladná stanoviska dotčených orgánů státní správy, plyne z nich, že povolovaná stavba splňuje požadavky § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší, požadavky hygienické, požární ochrany a bezpečnosti a požadavky z hlediska § 77 odst. 5 energetického zákona, záměr byl posouzen také z hlediska energetické koncepce města Jablonec nad Nisou a Libereckého kraje. Na základě zjištění, že stavba nebude mít vliv na okolí, a na základě zjištění, že stavební úpravy nejsou v rozporu se závěry a cíli územního plánování, zejména s územní plánovací dokumentací, nebyly zjištěny skutkové okolnosti a právní důvody pro zamítnutí žádosti o stavební povolení. Výrok rozhodnutí je určitý, včetně popisu umístění plynových kotlů a souvisejících technologií. V odůvodnění jsou obsaženy úvahy o tom, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami týkajícími se stanovisek dotčených orgánů, v tomto směru žalovaný na odůvodnění svého rozhodnutí odkázal. Protože povolení stavebních úprav nevyvolá potřebu jakéhokoli zásahu do stávajícího zařízení žalobce, tj. potřebu odstranění, nebyl dán důvod k rozhodování o zařízení žalobce. Podmínkami č. 9 a č. 10 stavebního povolení byl zajištěn řádný výkon vlastnického práva žalobce k příslušnému zařízení.

III. Zjištění ze správního spisu

Ze správního spisu vyplývá, že dne 2. 6. 2011 podal stavebník – jednotliví vlastníci bytových jednotek v bytovém domě v ulici Josefa Hory č.p. 4048 a č.p. 4049, Jablonec nad

Nisou, žádost o vydání stavebního povolení na stavbu dvou plynových kotlen o jednotkovém výkonu 90 kW, umístěných v suterénu domu.

K žádosti o stavební povolení stavebník doložil:

- projektovou dokumentaci k vybudování plynových kotlen, podle které navržené stavební úpravy nevyvolají změny stávajících tras veřejných sítí, a podle které stávající teplovod, potrubí teplé vody a cirkulace teplé vody ve správě žalobce bude na patě ÚT zaslepeno a demontováno po zprovoznění kotleny. Dle projektové dokumentace se jedná o malý zdroj znečištění (do 200 kW), který nebude mít vliv na okolí, nezvětší otevřený požární prostor, není zdrojem zvýšeného hluku a nebude mít negativní vliv na okolní pozemky a stavby, kdy kromě malého průřezu nedojde k zásahu do nosných stěn a stropů;
- vyjádření vlastníků infrastruktury o umístění jejich zařízení, příp. ochranných pásem a možných vlivů stavby na ně;
- smlouvu o připojení k distribuční soustavě RWE GasNet, s.r.o. a souhlasné stanovisko tohoto subjektu k projektové dokumentaci na stavbu odběrného plynového zařízení v rámci výstavby;
- zakreslení přípojky a zařízení žalobce v předmětném domu.

Stavebníkem byla doložena souhlasná stanoviska orgánů státní správy, a to:

- Městského úřadu Jablonec nad Nisou, oddělení životního prostředí, ze dne 10. 5. 2011 - souhrnné stanovisko, v němž z hlediska ochrany ovzduší nebyly vyjádřeny námitky s tím, že byla splněna povinnost dle § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší, neboť stavebník předložil ekonomickou přijatelnost vytápění;
- Hasičského záchranného sboru Libereckého kraje, územního odboru Jablonec nad Nisou (HZS), ze dne 20. 4. 2011, coby dotčeného orgánu státní správy na úseku požární ochrany;
- Krajské hygienické stanice Libereckého kraje (KHS) ze dne 18. 5. 2011 jako orgánu státní správy na úseku ochrany zdraví - s podmínkou ověření dodržování limitů hluku;

Stavebník předložil také vyjádření Státní energetické inspekce, územního inspektorátu pro Liberecký kraj (SEI) ze dne 11. 5. 2011, v němž tento správní orgán vyjádřil, že podle § 2 odst. 4 vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 195/2007 Sb. není oprávněn vydat ke stavbě závazné stanovisko z hlediska zájmů chráněných zákonem č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energií, neboť jde o zdroj tepla do výkonu 1 MWt.

Stavební úřad oznámil zahájení řízení ostatním účastníkům s tím, že nařídil ústní projednání věci spojené s ohledáním na místě a s výzvou k uplatnění námitek nejpozději při ústním jednání. Z protokolu o ústním jednání spojeném s ohledáním na místě ze dne 13. 7. 2011 plyne, že byla provedena prohlídka místa a žalobce vznesl písemně své námitky.

Žalobce upozornil, že má v domě umístěno zařízení pro rozvod tepelné energie a změna způsobu vytápění se dotýká jeho věcných práv odpovídajících věcnému právu užívat

nemovitost k účelům dle energetického zákona. Dle něj nebyla splněna podmínka § 77 odst. 5 energetického zákona, neboť projektová dokumentace neřeší odpojení CZT, kdy nejprve musí být rozhodnuto o odstranění zařízení, neřeší také vzájemné vlivy stávajícího a nového zařízení, zejména vlivy obou na domovní rozvody, které nejsou dimenzovány na jejich koexistenci, není tak zajištěna ochrana zařízení ve vlastnictví žalobce. Nové zařízení je samostatnou stavbou, stavebník ale nedoložil nabývací titul. Stavba podle žalobce svými ochrannými pásmy zasahuje do ochranných pásem k ochraně CZT, zakreslení zařízení žalobce je nedostatečné, nelze z něj vycházet při řešení odstranění zařízení žalobce. Projektová dokumentace neobsahuje zakreslení zařízení žalobce, byla nedostatečně vymezena stávající věcná břemena vážnoucí na budově. Žalobce dále vznesl námitku nesouladu s územní energetickou koncepcí Města Jablonec nad Nisou a krajskou energetickou koncepcí, námitku nedostatečného řešení odvodu spalin, námitku absence územního řízení, porušení zákona o ochraně ovzduší (kotelny dle žalobce přesahují hodnoty 0,2 MW a jsou středním stacionárním zdrojem), s tím, že dle něj výkon kotelen k vytápění a ohřevu vody nedostačuje. Žalobce se dožadoval stanoviska SEI, jež se má vyjádřit k energetické náročnosti budovy. Dále namítal, že prostory nebyly určeny k umístění vytápění, nebyl dán souhlas všech vlastníků bytových jednotek, budova nebyla řádně označena v oznámení o zahájení stavebního řízení, stavebník nemá ani oprávnění k provozování zařízení. Navrhovaná protipožární opatření jsou nedostatečná, neodpovídají příslušným normám, nebyl zajištěn statický posudek, zásahem do nosných konstrukcí přitom může dojít k poškození zařízení žalobce. Dle žalobce je stavba v rozporu s veřejným zájmem dle energetického zákona, neboť jí dojde k zásahu do soustavy CZT, proto žalobce navrhoval zajistit znalecký posudek o vlivu stavby na soustavu CZT a stanovisko Energetického regulačního úřadu (ERÚ) k možným vlivům odpojení a souladu s veřejným zájmem na ochraně CZT. Stavba je také v rozporu s § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší, nebyla prokázána ekonomická přijatelnost záměru, důkazy byly v tomto směru nedostatečné a stavební úřad si je má v tomto směru zajistit sám. Stavba měla být posouzena i s ohledem na její vliv na vzhled krajiny, chybí stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny. Žalobce dále žádal o přezkoumání způsobilosti všech být účastníkem řízení.

Dne 1. 8. 2011 stavební úřad vydal dle § 115 stavebního zákona stavební povolení na stavební úpravy pro změnu vytápění staveb č. p. xx, xx, a č. p. xx, xx, na st. p.č. xx, xx v k.ú. a části obce xx, obec xx, spočívající ve vybudování dvou plynových kotelen s tím, že stavba dle projektové dokumentace obsahuje dvě plynové kotelny v 1. PP v prostorách žehlírny (č. p. xx) a sušárny (č. p. xx) o jednotkovém výkonu 90 kW. Jako zdroj tepla a ohřev teplé vody jsou navrženy v každé kotelně dva plynové kotle o max. výkonu 44,9 kW, odtah spalin je vyveden prostorem schodiště nad střechu, ohřev teplé vody v každé kotelně je zajištěn nepřímotopným zásobníkem Buderus SU 500 o topném výkonu a 90 kW a objemu 500 l, s tím, že současně bude provedena úprava vnitřních rozvodů plynu, elektřiny, vody a ústředního vytápění v souvislosti s napojením nových technologií. Podmínkou č. 1 bylo stanoveno, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace, podmínkou č. 8, že je třeba respektovat ochranná pásma energetických zařízení, podmínkou č. 9, že stavebník umožní žalobci přístup k jeho zařízení v domě, podmínkou č. 10, že plynová kotelna bude napojena na rozvody topné vody a rozvody TUV domu po odpojení od těchto rozvodů od zařízení soustavy CZT žalobce a podmínkou č. 11, že nesmí dojít k dotčení a zneprístupnění stávajících zařízení na dodávku a měření odběru vody, plynu a elektřiny. Stavební úřad zamítl námitku žalobce týkající se neúplnosti projektové dokumentace.

Konstatoval, že žádost o povolení stavby přezkoumal z hledisek dle § 111 stavebního zákona, projednal ji s účastníky a dotčenými orgány a zjistil, že uskutečněním nebo užíváním nejsou ohroženy zájmy chráněné stavebním zákonem, předpisy vydanými k jeho provedení a zvláštními předpisy, a projektová dokumentace splňuje obecné technické požadavky na stavby. Stavební úřad zajistil vzájemný soulad předložených závazných stanovisek dotčených orgánů vyžadovaných zvláštními předpisy, která konkrétně konstatoval. Uvedl, že stavba je v souladu s územně plánovací dokumentací, když územní plán hovoří o přednostním zásobování CZT v zóně A, ale zároveň připouští další obnovitelné ekologické zdroje. Podle stavebního úřadu jediná námitka žalobce splňující podmínky § 114 odst. 4 stavebního zákona byla námitka neúplné projektové dokumentace, která ale není důvodná. Řízení je návrhové, stavebník o odstranění zařízení žalobce nežádal, jedná se o požadavek žalobce, odpojení je věcí soukromoprávní, odstranění stávající infrastruktury nevyžaduje ohlášení ani povolení stavebního úřadu. Protože stavební úpravy nevyvolají potřebu stavebně technického zásahu (odstranění zařízení žalobce), není toto nutné zohlednit v projektové dokumentaci, když k posouzení možného zásahu do zařízení žalobce stačilo vyznačení jeho umístění v domě v rozsahu žalobcem poskytnutém. Z projektové dokumentace zpracované oprávněnou osobou plyne, že se jedná o malý spalovací zdroj, dotčeným orgánem pro vydání stanoviska byl Městský úřad Jablonec nad Nisou, oddělení životního prostředí, jenž vydal kladné stanovisko. K námitce nedostatečných protipožárních opatření stavební úřad odkázal na souhlasné stanovisko HZS. Statický posudek nebyl třeba s odkazem na projektovou dokumentaci, dle které byly stavební úpravy posouzeny i z tohoto hlediska a nevyžadují si než malé prostupy velmi malého průřezu do nosných konstrukcí. Stanovisko SEI nebylo třeba žádat podle § 2 odst. 4 vyhlášky č. 195/2007 Sb. a SEI, ač obeslána jako dotčený správní orgán, žádné výhrady nesdělila. Dále stavební úřad uvedl, že současně platný územní plán Města Jablonec nad Nisou nemá v sobě zapracovanou územní energetickou koncepci, ta se nestala součástí závazné části územního plánu. Územním plánem nelze uložit zákaz odpojit se či připojit se k CZT. Územní energetická koncepce města (s odkazem na vyhlášku Města Jablonec nad Nisou č. 5/2004) nezakazuje na území města jiné zdroje tepla než CZT, podle této vyhlášky se preferuje využití forem energie v pořadí CZT, alternativní zdroje, elektrická energie a tepelná čerpadla, plynná a zkapalněná paliva, kapalná paliva před ostatními tuhými palivy, neplyne z ní, že dálkové vytápění má mít přednost před místním, kdy plynové kotelny, vytápějící více vchodů domu s několika desítkami konečných odběratelů byly posouzeny jako centrální vytápění místní. Energetická koncepce Libereckého kraje pak preferuje systém CZT před dalšími zdroji vytápění, stabilizací soustav CZT je nutno rozumět doporučení k vymezení nových rozvojových ploch pro zástavbu, případně stávajících odběrů vhodných pro připojení k CZT jako kompenzaci poklesu odběru vlivem realizace energetických úspor. Nejedná se o nově připojovaný objekt a ani energetické územní koncepce Libereckého kraje nemůže zakázat odpojení od stávajících rozvodů CZT. Protože se jedná o stavební úpravy stávajícího domu dle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, není nutno vést územní řízení s odkazem na § 77 odst. 1 písm. c) a § 81 odst. 2 písm. c) stavebního zákona. K námitce týkající se účastníků stavebního řízení stavební úřad uvedl, že žádost o stavební povolení byla podána všemi vlastníky stavby. Stavební úřad s odkazem na vyjádření Městského úřadu xx, oddělení životního prostředí, uvedl, že byla předložena ekonomická přijatelnost vytápění a stavební úřad ji nemůže zpochybnit. K požadavku zajištění posudku stavební uvedl, že nemohl stavebníka žádat o jeho předložení, když to není předepsáno příslušnými právními předpisy, jinak je na účastnících řízení, aby sami předkládali důkazy na podporu svých tvrzení. Námitky žalobce rozporu stavby s veřejným zájmem označil stavební úřad za jdoucí nad rámec

žalobcova oprávnění dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, jde o námitku k ochraně ekonomických zájmů, není v kompetenci ERÚ vyjadřovat se k povolovanému záměru. Podle stavebního úřadu není jeho povinností zjišťovat, jak se změna vytápění dotkne provozování rozvodné soustavy žalobce, přestože se výroba a rozvod tepelné energie uskutečňuje ve veřejném zájmu, rovněž tak není stavební úřad oprávněn zkoumat, kdo bude provozovatelem nového zařízení, neboť se jedná o soukromoprávní vztah. Protože se stavba nachází v zastavěném území obce a obec má schválenou územně plánovací dokumentaci se zapracovaným stanoviskem orgánů ochrany přírody, není třeba dle § 44 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., stanovisko tohoto dotčeného orgánu třeba.

Odvolací námitky žalobce byly svým obsahem prakticky shodné s těmi, které již vznesl v průběhu stavebního řízení. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost prvostupňového rozhodnutí, když z něj nevyplyvá, jaký skutkový stav vzal stavební úřad za prokázaný, jaká právní norma byla aplikována a jak byla naplněna, toto nelze nahradit obsáhlým vypořádáním se s námitkami účastníků řízení. Nadto zdůraznil, že z rozhodnutí musí vyplývat, jak se stavební úřad sám vypořádal se splněním podmínek § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší, a musí se zabývat energetickými koncepcemi, přitom dané zařízení nebylo možno hodnotit jako ekologický zdroj vytápění, který je v rozporu se záměrem navrženým na ploše D3 – Bydlení v bytových domech, území přednostně zásobované CZT. Kromě toho byly porušeny zásady správního řízení vymezené v § 2 odst. 1, 4, § 3, § 4 odst. 1, 3, 4, § 7 odst. 1, § 8 odst. 1, 2 správního řádu. Některé námitky žalobce byly pominuty či paušalizovány, jinak o nich stavební úřad rozhodl v rozporu se zákonem. Stavba je v rozporu s veřejným zájmem chráněným energetickým zákonem, správní orgán měl přihlídnout k ochraně statků v rámci veřejného zájmu.

IV. Napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu

Rozhodnutím ze dne 15. 11. 2011 žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil vydané stavební povolení. Podle žalovaného byl zjištěn stav, o němž nejsou pochybnosti, byly naplněny zákonné podmínky pro vydání stavebního povolení, když byla zajištěna závazná stanoviska dotčených orgánů. Žalovaný shodně jako stavební úřad uvedl, že účastník řízení může uplatnit jen námitky v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, proto námitky žalobce, které se přímo netýkají jeho vlastnických práv, byly přezkoumány jen z hlediska zákonnosti rozhodnutí. Prvostupňové rozhodnutí není nepřezkoumatelné, není zřejmé, jak se tato obecná námitka dotýká práv žalobce, žalovaný žádné dotčení na hmotných ani procesních právech žalobce nezjistil. Předmětná stavba je stavební úpravou, která podle § 81 odst. 3 písm. a) stavebního zákona nevyžaduje územní rozhodnutí o změně stavby ani územní souhlas, nezvyšuje se kapacita bytů, ani její nároky na okolí, nemění se nároky na veřejnou infrastrukturu, a to ani z hlediska zvýšené potřeby plynu. Námitku vlastnictví zdroje vytápění nebyl žalobce oprávněn vznášet, nespojuje ji s dotčením na svých vlastnických právech. Námitka ohledně neurčitosti výkonu kotlů nemá oporu v projektové dokumentaci, z níž plyne, že celkový výkon kotelný je 180 kW a jedná se tedy o malý spalovací zdroj znečištění, k němuž není nutné závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší, absence stanoviska Krajského úřadu Libereckého kraje nezpůsobuje nezákonnost stavebního povolení. Žalobce svoje tvrzení o možném ovlivnění svého zařízení, signalizačního kabele poruch nijak nedoložil, neuvedl, jakým způsobem a s jakými důsledky by se na jeho zařízení měly projevit.

Dle projektové dokumentace se plynová kotelna bude nacházet v technickém podlaží stavby v samostatných místnostech, které se nacházejí v jiné, stavebně oddělené části podlaží, než se nachází zařízení žalobce, a do zařízení nebude nijak zasaženo. Námitku nedostatečného zakreslení žalobcova zařízení žalovaný neshledal důvodnou, když stávající sítě jsou zakresleny jednak v příloze dopisu žalobce ze dne 30. 5. 2011, jednak na výkresu č. F.1.4.2.1, který je součástí projektové dokumentace. Splnění podmínek § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší nemá spojitost s ochranou věcných práv žalobce. Žalovaný připustil, že v odůvodnění stavebního povolení se stavební úřad výslovně splněním podmínek podle cit. ustanovení nezabýval, nicméně z obsahu spisu plyne, že k závaznému stanovisku orgánu ochrany ovzduší byla předložena ekonomický koncepce, jež je založena ve spise a z níž plyne, že vytápění domu plynovou kotelnou je ekonomicky výhodnější než stávající vytápění CZT, když ekonomická přijatelnost je hodnocena z pohledu stavebníka, nikoliv z pohledu žalobce jako provozovatele CZT. Závazné stanovisko se v případě malých zdrojů znečištění ovzduší nevyžaduje, žalovaný doplnil, že přes absenci výslovného uvedení stavební úřad posoudil stavbu také z tohoto hlediska a stavební úpravy nejsou v rozporu se zákonem o ochraně ovzduší. K námitkám týkajícím se energetických koncepcí žalovaný poznamenal, že jsou opět nad rámec ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona. Žalovaný se plně ztotožnil se závěry stavebního úřadu o tom, že stavební úpravy jsou v souladu s energetickou koncepcí města Jablonec nad Nisou. Energetická koncepce Libereckého kraje obsahuje určitá doporučení, počítá s využitím plyných paliv jako jedné z forem zásobování energiemi a nelze z ní dovodit nepřipustnost využití plyných paliv pro vytápění objektů. Podmínka zkušební provozu byla určitá a námitka žalobce v tomto směru jde nad rámec, neboť žalobce není oprávněn vznášet námitky k ochraně veřejného zájmu dle zákona o ochraně veřejného zdraví. Žalobce namítal porušení obecných zásad správního řízení jen obecně, aniž by s tím spojil tvrzení o tom, jak se tato nezákonnost dotkla jeho hmotných či procesních práv. Žalovaný znovu zdůraznil, že stavební úřad rozhodoval na základě zjištěného stavu, na základě dokumentace zpracované oprávněným projektantem, stavebník prokázal oprávnění žádat o stavební povolení, předloženými podklady bylo prokázáno splnění požadavků dle § 110 a § 111 stavebního zákona a obsah podkladů koresponduje se stavebním povolením. Žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech, nebyl nijak znevýhodňován, stavební úřad řešil jeho námitky v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona. Dotčené orgány státní správy nevznesly k záměru žádné připomínky, žalovaný neshledal skutečnosti, pro které by se stanoviska mohla dotknout vlastnických či jiných věcných práv žalobce, žalobce neupřesňuje, jak se stanoviska dotkla jeho hmotných práv, nenapadá jejich obsah konkrétně, žalobce jen obecně uváděl, že se stavební úřad nedostatečně s jeho námitkami vypořádal. Proto žalovaný shledal, že námitky žalobce v tomto směru nelze považovat za podnět k přezkoumání stanovisek dotčených orgánů ve smyslu § 149 správního řádu. Žalovaný také uvedl, že průvodní zpráva k projektové dokumentaci obsahující řešení požární bezpečnosti byla schválena autorizovaným inženýrem pro požární bezpečnost staveb, současně bylo dáno závazné souhlasné stanovisko HZS, stavební úřad rozhodl na základě těchto podkladů a žalovaný se jeho hodnocením ztotožnil. Žalobci nepřísluší vznášet námitky k ochraně veřejného zájmu. K námitce nezákonnosti zamítnutí námitek ze strany stavebního úřadu žalovaný poznamenal, že tento postup je v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona, který okruh námitek účastníků řízení omezuje. Námitky, jež nesplňovaly kritéria tohoto ustanovení, však stavební úřad uvedl v odůvodnění, v rámci věcného posouzení povolované stavby, což žalovaný považuje za správný postup.

V. Posouzení soudem

Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s..

Nejprve se soud musel zabývat žalobní výtkou nicotnosti rozhodnutí žalovaného a stavebního úřadu, k níž by ostatně musel přihlédnout z úřední povinnosti dle § 76 odst. 2 s. ř. s..

Za nicotný je podle doktríny a dosavadní judikatury správních soudů třeba považovat správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. Typicky jsou takovými vadami neexistence zákonného podkladu pro rozhodnutí, nedostatek pravomoci, nejtěžší vady příslušnosti, absolutní nedostatek formy, absolutní omyl v osobě adresáta, neexistence skutkového základu způsobující bezobsažnost, požadavek trestného plnění, požadavek plnění fakticky nemožného, neurčitost, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost). K nicotnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí je soud povinen přihlédnout nejen k námitce žalobce, ale z úřední povinnosti. Vlastní definici nicotnosti pak obsahuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád. Podle jeho § 77 odst. 1 je nicotné rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný; to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu. Nicotnost z tohoto důvodu zjišťuje a rozhodnutím prohlašuje správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který nicotné rozhodnutí vydal. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení je nicotné dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Z uvedeného vyplývá, že nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami shora zmíněnými, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu.

Žádné shora popsané vady napadených rozhodnutí soud nenalezl. O nicotnost se nejednalo ani z důvodu žalobcem namítané faktické a právní neuskutečnitelnosti rozhodnutí. Soud konstatuje, že s obdobnou námitkou téhož žalobce se již ve své rozhodovací činnosti setkal, a nevidí důvod odchýlit se od svých dřívějších závěrů obsažených např. v rozsudku ze dne 26. 1. 2011, č. j. 59 A 68/2010-104, přezkoumaném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, www.nssoud.cz, či rozsudku ze dne 5. 12. 2012, č. j. 59 A 65/2011-65.

Podle § 77 odst. 5 energetického zákona může být změna způsobu vytápění provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů ochrany životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí. Soud nesdílí názor žalobce, že by snad odstranění některých částí rozvodného tepelného zařízení ve vlastnictví žalobce muselo být nutně uskutečněno a muselo být vždy řešeno jako součást stavebních úprav souvisejících s povolovanou změnou způsobu vytápění. Pokud se povolovaná změna způsobu vytápění

bytového domu a s ní související stavební úpravy nedotknou rozvodného tepelného zařízení žalobce (s výjimkou odpojení od jeho zařízení v podobě uzavření a zaslepení ventilů) a umístění nového zdroje tepla a jeho napojení na stávající vnitřní rozvody nevyvolá nutnost stavebně technického odstranění jeho částí, je otázka dalšího setrvání částí žalobcova rozvodného tepelného zařízení v prostorách bytového domu otázkou soukromoprávní, k jejímuž řešení nebyl stavební úřad a žalovaný v daném návrhovém stavebním řízení povoláni. Shodně se k danému problému postavil i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, www.nssoud.cz, rovněž konstatoval, že zabezpečení či odstranění částí zařízení žalobce je otázkou týkající se soukromoprávního vztahu mezi žalobcem a stavebníkem. Jak již soud konstatoval ve shora zmíněných rozsudcích, řešení otázky dalšího setrvání žalobcových částí rozvodného tepelného zařízení či jejich odstranění bude vyžadovat součinnost obou stran, bude věcí jednání a dohody žalobce a stavebníka, případně předmětem soudního sporu, v tomto směru se soud ztotožňuje se žalobcem. Na rozdíl od něj má ale za to, že předmětná otázka nemusí být za daných skutkových okolností vyřešena ve stavebním řízení a nemusí být součástí stavebního povolení na změnu způsobu vytápění ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona. Z citovaného ustanovení také nelze dovodit, že náklady na provedení změny způsobu vytápění a náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení musí být uhrazeny ještě před provedením takové změny a že změna způsobu vytápění by byla závislá na předchozí úhradě těchto nákladů. Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že pro setrvání tepelného zařízení žalobce není právní důvod, neboť toto zařízení bylo v bytovém domě jistě umístěno v rámci výstavby bytového domu, když vytápění je nedílnou součástí stavby. Z žádného zákonného ustanovení nelze dovodit povinnost stavebníka doložit souhlas žalobce jako vlastníka rozvodného tepelného zařízení s dalším ponecháním v zařízení v objektu jako nutnou podmínku pro vydání stavebního povolení na změnu způsobu vytápění. Stavební povolení ve spojení s rozhodnutím žalovaného nejsou právně a fakticky neuskutečnitelnými rozhodnutími jen proto, že neřeší odstranění částí žalobcova rozvodného tepelného zařízení, když s jeho setrváním v předmětném objektu žalobce z důvodu vyšších nákladů na jeho údržbu nesouhlasí. Žalobce se mylně domnívá, že napadená rozhodnutí jej nepřímo nutí vynakládat náklady na udržení jeho zařízení v domě a přenášet tyto náklady na další odběratele. Jak již soud uvedl, tato otázka je soukromoprávní, a musí-li žalobce dle svého tvrzení vynakládat náklady na setrvání a údržbu svého rozvodného tepelného zařízení v domě, pak je to v důsledku toho, že odstranění zařízení nebyl se stavebníkem schopen uspokojivě vyřešit. Jestli tyto tvrzené zvýšené náklady žalobce přenáší na další odběratele, jedná se o jeho podnikatelské rozhodnutí, nikoli důsledek napadených rozhodnutí. V namítaných skutečnostech soud neshledal ani nezákonnost přezkoumávaných rozhodnutí.

Důvodem nicotnosti rozhodnutí soud neshledal ani označení předmětného domu, jehož se změna způsobu vytápění týká, použitím množného čísla slova „staveb“ a označení dvěma čísly popisnými. Byť se jedná o jedinou stavbu, je v katastru nemovitostí označena dvěma čísly popisnými – č. p. xx a č. p. xx, tudíž postup stavebního úřadu při označení předmětného domu tímto způsobem považuje soud za správný. Použití množného čísla slova „staveb“ pak není takovou vadou, která by způsobovala nicotnost stavebního povolení. Označil-li stavební úřad bytový dům, jehož změna způsobu vytápění je povolována, čísly popisnými budovy dle údajů katastru nemovitostí, názvem ulice včetně uvedení čísel evidenčních, zároveň označil číslem stavební parcely, na nichž dům stojí, a uvedl název katastrálního území, a současně slovně popsal změnu stavby – stavební úpravy, v nichž vybudování plynových kotlen

spočívá, je výrok stavebního povolení dostatečně určitý, je z něj zcela zřejmé, jaká stavba je povolována a v čem konkrétně spočívá.

Výrok popisující stavební úpravy považuje soud za dostatečně určitý, když stavba byla nejen vymezena stručnou definicí, ale i popisem toho, co zahrnuje, včetně vymezení podmínek provedení stavby, zcela v intencích § 115 odst. 1 stavebního zákona. Není na místě, aby do výroku stavebního povolení stavební úřad zahrnul všechny technické podrobnosti, v nichž povolované stavební úpravy spočívají, technologický postup stavebních úprav a detaily úprav rozvodů a jejich napojení na nový zdroj vytápění a popis odvodu spalin; dle soudu postačí, definoval-li stavební úřad stavební úpravy spočívající ve vybudování plynových kotlen nezaměnitelným způsobem, s tím, že stavba bude provedena dle ověřené projektové dokumentace, jež veškeré podrobnosti stavby řeší. Rovněž v namítaném způsobu řešení odvedení spalin a jeho případném rozporu s projektovou dokumentací, ani v odkazu žalobce na projektovou dokumentaci a ani v tvrzené absenci zkoumání vlastního vlivu povolované změny způsobu vytápění na zařízení žalobce ze strany správních orgánů nelze spatřovat nicotnost stavebního povolení ve smyslu shora definovaném. Ani žalovaný nepochybil, pokud do výroku svého rozhodnutí nezahrnul popis stavby, neboť podstatou jeho výroku jako odvolacího správního orgánu bylo rozhodnutí o tom, jak bylo ve smyslu § 90 správního řádu naloženo s odvoláním žalobce a jak bylo posouzeno napadené stavební povolení. Ani námitku nedostatečného označení projektové dokumentace neshledal soud důvodnou, projektová dokumentace byla označena uvedením názvu jejího zpracovatele, což považuje soud za vyhovující. Ale ani případné pochybení v označení projektové dokumentace v jedné z podmínek pro provedení stavby by soud nepovažoval za takovou vadu stavebního povolení, jež by musela způsobit jeho nicotnost, je totiž zřejmé, že existovala projektová dokumentace jediná.

Lze tak konstatovat, že napadené rozhodnutí žalovaného a stavební povolení nejsou nicotnými rozhodnutími, a soud přistoupil k jejich přezkumu.

Další žalobní námitky pak soud posuzoval s ohledem na specifické postavení žalobce v řízení před správními orgány. Již ve svých předchozích rozsudcích (ze dne 22. 9. 2010, č. j. 59 Ca 87/2009-64, a ze dne 19. 10. 2010, č. j. 59 A 7/2010-36, ze dne 5. 12. 2012, č. j. 59 A 65/2011-65) soud zaujal právní názor ohledně účastenství vlastníka rozvodného tepelného zařízení a současně dosavadního dodavatele tepelné energie do objektu, jehož se týkají stavební úpravy spočívající v umístění nového zdroje vytápění, a jeho práva uplatňovat ve stavebním řízení svoje výhrady proti povolovanému záměru změny způsobu vytápění. Soud má nadále za to, že omezená možnost ostatních účastníků stavebního řízení uplatňovat své výhrady proti povolované stavbě (v daném případě možnost žalobce uplatňovat námitky proti stavebním úpravám za účelem vybudování plynových kotlen v bytovém domě) dle § 114 odst. 1 stavebního zákona, navíc ještě omezená lhůtou stanovenou v duchu zásady koncentrace správního řízení, determinuje také možnost žalobce vznášet úspěšně pouze některé žalobní námitky v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu správní soudy poskytují ochranu každému, kdo tvrdí, že byl na těchto právech zkrácen nezákonným správním rozhodnutím. Soud setrvává na svém názoru, že se nejedná o všeobecnou soudní

kontrolu zákonnosti rozhodování správního orgánu v dané věci. To je ještě zdůrazněno dispoziční (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.) a koncentrační zásadou (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s. ř. s.), kterými je soudní přezkum ve správním soudnictví ovládán. Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu nelze úspěšně vznášet k ochraně veřejných subjektivních práv jiné osoby či pouze k ochraně veřejného zájmu (zde je nutno poznamenat, že s výjimkou případu, kdy je určitému subjektu přiznáno účastenství v řízení před správním orgánem právě a jen za účelem ochrany veřejného zájmu v rozsahu vymezeném zvláštním právním předpisem tak, jak je tomu typicky v případě občanských sdružení, které jsou aktivně legitimovány k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 odst. 2 s. ř. s., kdy lze ale s úspěchem namítat jen porušení procesních práv, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, publ. ve Sb. NSS č. 379/2004). Skutečnost, jaká práva fyzické či právnické osoby mohou být přímo nebo v důsledku porušení jejích práv v předcházejícím řízení (tedy procesních) zkrácena, se odvíjí od toho, co bylo předmětem řízení před správním orgánem, a také od toho, co založilo účastenství fyzické či právnické osoby v takovém řízení. Tyto skutečnosti jsou důležité pro posouzení žalobní legitimace a následně i důvodnosti podané žaloby, neboť jak bylo soudem uvedeno shora, v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je soud povolán o ochraně práv žalobce, nikoli k obecné kontrole zákonnosti žalobou napadeného správního rozhodnutí a celého správního řízení, které jeho vydání předcházelo. Z uvedeného vyplývá závěr již judikovaný správními soudy, že „žalobce může namítat jen tu nezákonnost rozhodnutí, kterou byl zkrácen na svých právech, přičemž zkrácením na právech je třeba rozumět nejen zkrácení na právech hmotných, ale také na právech procesních (§ 65 s. ř. s.)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67, publ. ve Sb. NSS č. 379/2004, obdobně rozsudek ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, www.nssoud.cz). Z takového pojetí rozhodování soudů ve správním soudnictví soud vycházel při posouzení podané žaloby a uvážení o vznesených námitkách žalobce.

Žalobce v souzeném případě napadl rozhodnutí o povolení stavby - stavebních úprav spočívajících ve změně způsobu vytápění bytového domu (vybudování plynových kotlen), o jehož vydání požádali jednotliví vlastníci bytových jednotek jako stavebníci, žalobce tak nebyl „přímým adresátem“ vydaného povolení stavby. Se žalobcem bylo stavebním úřadem i žalovaným jednáno jako s účastníkem od počátku řízení o povolení stavby, z něhož vzešla napadená rozhodnutí. Stavební úřad i žalovaný si byli vědomi procesního postavení žalobce ve stavebním řízení a z tohoto pohledu posuzovali námitky žalobcem vznášené, jasně deklarovali, že žalobce mohl jako účastník řízení úspěšně vznášet podle § 114 odst. 1 stavebního zákona jen ty námitky, kterými poukáže na přímé dotčení svých práv – práv odpovídajících zákonnému věcnému břemeni za účelem přístupu ke svému rozvodnému tepelnému zařízení v domě (podrobně se odůvodněním této otázky soud zabýval ve svých předchozích rozsudcích), resp. vlastnických práv k tomuto zařízení. Soud se s tímto výkladem ztotožňuje a nepovažuje tak za důvodnou námitku žalobce nesprávného restriktivního výkladu § 114 odst. 1 stavebního zákona. K této otázce se shodně vyslovil i Nejvyšší správní soud ve shora cit. rozsudku ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159, www.nssoud.cz, ve kterém se zabýval omezenou možností ostatních účastníků stavebního řízení vznášet proti povolované stavbě námitky, a to i z pohledu samotné ústavnosti tohoto ustanovení. Shodně hodnotil Nejvyšší správní soud omezenou možnost účastníka vznášet námitky ve stavebním řízení o změně způsobu vytápění a následně jeho omezenou možnost úspěšně uplatňovat žalobní námitky před správním soudem i v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-

76, www.nssoud.cz. Lze tedy uvést, že stavební úřad i žalovaný postupovali v souladu se zákonem, pokud se zabývali jen těmi námitkami žalobce, které spadaly do rámce vymezeného v ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona, ostatními pak v podstatě v rámci zkoumání zákonných předpokladů pro vydání napadených rozhodnutí. Žalobní bod 9) je tak nedůvodný.

S ohledem na argumentaci žalobce a jeho opětovné dovolání se veřejného zájmu na ochraně soustavy CZT soud znovu zdůrazňuje, že sice § 77 odst. 5 energetického zákona stanoví, že změna způsobu dodávky nebo změna způsobu vytápění může být provedena pouze na základě stavebního řízení se souhlasem orgánů životního prostředí a v souladu s územní energetickou koncepcí, ale z tohoto ustanovení ani žádného dalšího ustanovení energetického zákona ani jiného právního předpisu nelze dovodit, že by žalobce jako držitel licence na rozvod tepla a vlastník a provozovatel soustavy CZT a dosavadní dodavatel tepelné energie do předmětného bytového domu byl účastníkem stavebního řízení z důvodu možnosti chránit veřejný zájem na ochraně soustavy CZT a vznášet v tomto směru ve stavebním řízení námitky mimo rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona.

Pokud se žalobce dovolával ochrany svého vlastnického práva k soustavě CZT ve veřejném zájmu [žalobní bod 2) a 6)], učinil tak opět obecně. Nespecifikoval, jak se povolené stavební úpravy za účelem změny způsobu vytápění předmětného domu konkrétně dotknou jeho možnosti soustavu CZT či části rozvodného tepelného zařízení užívat, udržovat, neuvedl, jak je ohrožena ochrana, bezpečnost a prevence vzniku škod. Žalobce ani v řízení před stavebním úřadem a žalovaným nedokázal tyto skutečnosti specifikovat, jednotlivé námitky a odvolací námitky s konkrétním ohrožením svého zařízení v domě či přístupu k němu, ale ani s konkrétním ohrožením soustavy CZT nespojoval. Přitom, jak plyne z projektové dokumentace (půdorys instalace) a zákresu zařízení, který žalobce pro účely stavebního řízení poskytl (dopis ze dne 30. 5. 2011), plynové kotelny jsou umístěny do prostor žehlírny a sušárny v 1. NP, jež jsou od prostoru, kde je zařízení žalobce umístěno, vzdáleny a stavebně odděleny. Z takto zjištěného skutkového stavu stavební úřad a žalovaný vycházeli a na základě tohoto zjištění dovozovali, že vlastnická ani jiná věcná práva žalobce nebudou dotčena. S jejich závěrem pak žalobce v žalobě polemizuje jen v obecné rovině. Část rozvodného zařízení žalobce je nadále umístěna v daném objektu, a to v jiném prostoru než je nový zdroj vytápění (plynové kotelny) s tím, že z obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti svědčící o tom, že by věcná práva žalobce (právo odpovídající zákonnému věcnému břemeni přístupu) byla jakkoli omezena, žalobci ve výkonu vlastnických práv k tomuto zařízení také nic nebrání.

Z žádného ustanovení právního předpisu pak neplyne, a soud má za to, že tak neplyne ani z ustanovení § 3 odst. 2 energetického zákona, podle kterého přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny a distribuce plynu, uskladňování plynu, výroba a rozvod tepelné energie se uskutečňují ve veřejném zájmu, povinnost správních orgánů ve stavebním řízení zjišťovat, jak se změna způsobu vytápění dotkne provozování žalobcovy soustavy CZT jako celku, a řešit, zda v důsledku povolené změny způsobu vytápění dojde k tomu, že provozování soustavy CZT již nebude pro žalobce možné či ekonomické, neboť jeho soustava byla dimenzována na jiný počet odběratelů tepelné energie. Nadto žalobce i v této otázce zůstává zcela v obecné rovině, ani v řízení správním ani řízení soudním žádná konkrétní tvrzení a důkazy o naddimenzování soustavy CZT, dosažení mezních hodnot a nefunkčnosti soustavy nepřinesl. Nelze odhlédnout od toho, že i nový způsob výroby tepelné

energie spadá pod uvedené ustanovení energetického zákona. Ve stavebním řízení, v němž je změna způsobu vytápění dle § 77 odst. 5 energetického zákona povolována, musí správní orgány chránit veřejným zájmem chráněným zvláštním zákonem, tj. nejen zkoumat, zda je v souladu s příslušnými ustanoveními stavebního zákona, ale také energetického zákona a v souladu s územní energetickou koncepcí a v souladu se zákonem o ochraně ovzduší. Dotčená ustanovení nelze vykládat tak, jak se to snaží naznačit žalobce, totiž že by stavebník, případně z vlastní iniciativy stavební úřady museli přinést důkaz o tom, že se povolovaná stavba nedotkne žalobcovy soustavy CZT, a to za situace, kdy žalobce jako vlastník soustavy CZT žádná konkrétní tvrzení v tomto směru nepředkládá. Energetický zákon v cit. ustanovení § 77 odst. 5 (a rovněž ustanovení § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší) se změnou způsobu dodávky nebo změnou způsobu vytápění počítá, odběrateli se ukládá povinnost hradit náklady spojené s odpojením od rozvodného tepelného zařízení, a případně náklady na přeložku rozvodných tepelných zařízení dle § 86 odst. 2 energetického zákona. Lze také konstatovat, že žalobcova soustava CZT jistě nebyla koncipována tak, že by nebylo odpojení (ale také připojení) odběratelů tepelné energie možné, opačný názor by zcela jistě směřoval právě proti ustanovení § 77 odst. 5 energetického zákona a absenci zákonné povinnosti připojení stavby na již existující soustavu dálkového CZT. Soud zastává názor, že otázka zhoršení ekonomiky provozu CZT nemohla být řešena v probíhajícím řízení a nemohla by být sama o sobě důvodem pro odepření vydání povolení na změnu způsobu vytápění při splnění zákonných podmínek. Stavební úřad ani žalovaný nejsou jako orgány státní správy zákonem povoleny ve stavebním řízení řešit otázky týkající se vlivu změny způsobu vytápění v bytovém domě na snížení účinnosti žalobcovy CZT, ekonomiky jeho provozu a ochrany investic žalobce do jeho rozvodných tepelných zařízení a zdroje tepelné energie. Žalobce se proto ani před správním soudem nemůže s úspěchem ochrany těchto práv dovolávat, byť se tak snaží činit, dovolávaje se ochrany veřejného zájmu.

Ve světle těchto obecných úvah a současně částečného posouzení žalobního bodu 2) soud posoudil další žalobní body.

Soud se především musel vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu a žalovaného [žalobní bod 8)], a to i z důvodu nevypořádání se s odvolacími důvody [žalobní bod 1)], a uvádí, že námitka nepřezkoumatelnosti a porušení § 89 odst. 2 správního řádu byla uplatněna obecně a tak je možné jen v obecné rovině konstatovat, že rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu soud za nepřezkoumatelná nepovažuje. Stavební úřad uvedl, kdo je stavebníkem, zdůvodnil žalobcovo účastenství a jeho omezenou možnost úspěšně vznášet v řízení námitky, posoudil rozsah podkladů, které stavebník předložil, přičemž soud nepovažuje za nezbytně nutné, aby veškeré předložené písemnosti stavební úřad podrobně konstatoval, když jsou založeny ve správním spisu, včetně projektové dokumentace. Stavební úřad se zabýval předloženými stanovisky dotčených orgánů státní správy a z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, že tato stanoviska hodnotil z hlediska případného rozporu povolované stavby – stavebních úprav (vybudování plynových kotelen) s veřejnými zájmy chráněnými zvláštními zákony tak, že jsou kladná a že podmínky stanovené zvláštními zákony na ochranu veřejných zájmů byly splněny. Jak z rozhodnutí stavebního úřadu, tak napadeného rozhodnutí žalovaného, jež tvoří jeden celek, vyplývá zjištěný skutkový stav projednávané věci včetně posouzení, kde se nachází části rozvodného zařízení žalobce, zda bude dotčeno, právní úvahy obou správních orgánů a jejich závěr o aplikaci příslušných ustanovení nejen stavebního zákona, ale i dalších právních

předpisů, především energetického zákona (včetně posouzení souladu povolované stavby s územními energetickými koncepcemi) a zákona na ochranu ovzduší. Soud má také za to, že z obou správních rozhodnutí lze seznat, jak se správní orgány vypořádaly s námitkami žalobce, zda je považovaly za uplatněné v souladu s § 114 odst. 1 stavebního zákona nebo nikoli; pokud se námitky týkaly souladu povolované stavby se zákonem, správní orgány se jimi zabývaly v rámci zdůvodnění naplnění zákonných podmínek pro povolení stavby – stavebních úprav, resp. žalovaný v rámci přezkumu zákonnosti stavebního povolení k odvolání žalobce. Žalobce ani nespecifikoval, s jakými odvolacími námitkami se podle něj žalovaný zcela nevypořádal.

Námitka nesprávného procesního postupu spočívajícího dle tvrzení žalobce v neprovedení územního řízení [část žalobního bodu 2)], nebyla ze strany žalobce spojena s konkrétním tvrzením o tom, jak se tento postup ze strany správních orgánů negativně dotkl žalobcova právního postavení. Žalobce v žalobě neuváděl, že by snad v důsledku postupu správních orgánů nemohl uplatnit nějaká svá procesní práva, včetně uplatnění konkrétních účastnických námitek ve vztahu k ochraně svých hmotných práv, které by býval mohl v takovém územním řízení s úspěchem vznést a správní orgány se takovými námitkami odmítly zabývat v řízení stavebním. Žalobní bod tak nebyl soudem shledán jako důvod pro zrušení napadených správních rozhodnutí. Namítá-li žalobce porušení zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, a dovozuje z něj zásah do svých věcných práv, pak soud tuto námitku důvodnou také neshledal. Žalobcovo právo odpovídající legálnímu věcnému břemeni strpění přístupu je vázáno na předmětný bytový dům a pozemek jako nemovitost, když z povahy tohoto práva jako práva věcného plyne, že váže každého vlastníka zatížených nemovitostí. Ani případné změny ve velikosti spoluvlastnických podílů tak nemohly žalobcovo věcné právo přístupu k předmětnému domu a pozemku za účelem provozu a údržby svého zařízení ovlivnit.

S výtkami uvedenými pod žalobními body 3) a 4) se soud v předchozí části rozsudku vypořádal. Námitkou neurčitého označení zařízení žalobce se soud ještě bude zabývat. Jak již bylo uvedeno, z žádného právního ustanovení nelze dovodit povinnost stavebních úřadů ve stavebním řízení vedeném podle § 77 odst. 5 energetického zákona pořizovat znalecké posudky o funkčnosti žalobcovy soustavy CZT a případném vlivu povolované změny způsobu vytápění domu na její provoz. S návrhem žalobce na provedení důkazu se stavební úřad ve svém rozhodnutí zabýval a jeho neprovedení zdůvodnil. Stavební úřad rovněž zdůvodnil, proč nebylo v dané věci vyžadováno stanovisko ERÚ. K námitce absence dotazu na SEI pak zbývá konstatovat, že stavební úřad měl k dispozici vyjádření SEI, územního inspektorátu pro Liberecký kraj, ze dne 11. 5. 2011, z něhož plyne, že v daném řízení SEI nebyla dotčeným správním orgánem, který by vydával závazné stanovisko či byl nějakým způsobem povolán chránit žalobcovy zájmy z pohledu zákona č. 406/2000 Sb., o hospodaření s energiemi. Stavební úřad pak řádně zdůvodnil, na základě jakých ustanovení nebylo v předmětném stavebním řízení závazné stanovisko SEI vydáno. Není zřejmé, z jakého právního předpisu pak žalobce povinnost SEI vyjadřovat se v daném stavebním řízení k fungování žalobcovy soustavy CZT dovozuje.

O námitkách pod žalobním bodem 5) soud uvážil následně. Podle § 114 odst. 1 stavebního zákona mohl žalobce ve stavebním řízení vznést námitku proti stanoviskům dotčených orgánů státní správy (a to i ve vztahu k jejich případné nepřezkoumatelnosti nebo

nicotnosti), pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemeni k pozemku nebo stavbě. Pokud žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodů, které vztáhnul ke stanoviskům orgánů státní správy na úseku ochrany ovzduší a vnitřního prostředí, je třeba uvést, že tato případná nezákonnost má vztah k zájmům chráněným zákonem na ochranu ovzduší a ochranu zdraví. Žalobce je přitom právnickou osobou, vlastníkem soustavy CZT a předchozím dodavatelem tepelné energie do bytového domu, a pokud vznášel námitky v tomto směru ve stavebním řízení, jednalo se o námitky jdoucí nad rámec oprávnění žalobce vznášet v řízení připomínky k povolované stavbě dle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce nemohl být namítaným postupem zkrácen na právu na příznivé životní prostředí, neboť takové právo mu jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže, neboť zmíněné právo náleží jen fyzickým osobám jako biologickým organismům (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, č. j. 5 A 98/1998-109, publ. SJS 888/2001). Totéž platí ve vztahu ke stanovisku Krajské hygienické stanice, která vydala souhlasné stanovisko z hlediska ochrany veřejného zdraví s podmínkou zkušební provozu na základě zákona č. 258/000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Žalovaný pak správně dovodil, že tyto odvolací námitky směřující do stanovisek dotčených správních orgánů jdou nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, nebyl povinen k nim přihlížet, neboť s jejich namítanou nezákonností a neúplností žalobce nijak nespojuje zásah do svých hmotných práv, proto nebyl povinen v odvolacím řízení vyžádat potvrzení nebo změnu těchto stanovisek ani iniciovat přezkumné řízení, jak se toho žalobce dovolává. Ani v žalobě se tak žalobce nemůže s úspěchem nezákonnosti napadeného rozhodnutí v tomto směru dovolávat, tvrzená nezákonnost nemůže mít žádný dopad do právní sféry žalobce. Shodně judikoval i Nejvyšší správní soud v již cit. rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010-71.

K dílčím námitkám směřujícím do stanoviska SEI se již soud vyjádřil. Případná nejasně vymezená energetická náročnost budovy nijak do hmotných a procesních práv žalobce zasáhnout nemůže. Vytýká-li žalobce nesprávný postup též ve vztahu k stanovisku HZS, ověřil soud, že stavební úřad se s námitkou vypořádal, dovodil, že povolovaný způsob změny vytápění byl posouzen dle zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, s odkazem na vydané kladné stanovisko dotčeného správního orgánu. Podoba vypořádání se s žalobcovou námitkou opět odpovídala obecné rovině, v níž žalobce námitku ve stavebním řízení vznesl, kdy neuvedl, v čem konkrétně dle něj spočívá nedostatečnost protipožárních opatření a jak se to dotýká jeho hmotných práv, k jejichž ochraně může námitky ve stavebním řízení dle § 114 odst. 1 stavebního zákona vznášet. Shodně lze uvést i k postupu žalovaného, který neshledal žádné skutečnosti, jak by se žalobcem zmiňovaná stanoviska mohla dotknout jeho práv. Soud má za to, že žalovaný na odvolací námitky žalobce reagoval, opět nemohl uvádět podrobnosti, když odvolací námitky byly vzneseny zcela v obecné rovině, bez spojitosti s dotčením konkrétních práv žalobce. Dovodil-li žalovaný, že odvolací námitky směřující do stanovisek dotčených správních orgánů jdou nad rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona, neboť s nimi žalobce nespojuje konkrétní zásah do svých hmotných práv, nebyl povinen v odvolacím řízení vyžádat potvrzení nebo změnu stanoviska ani iniciovat přezkumné řízení, neboť k takovým námitkám se nepřihlíží. Uvádí-li žalobce v žalobě, že se tato stanoviska dotýkají jeho stavby, a proto může napadat zákonnost rozhodnutí také z tohoto pohledu, není opět dotčenost jeho věcných práv k části rozvodného tepelného zařízení v bytovém domě zmiňovaným stanoviskem zřejmá. Lze znovu zdůraznit, že ponechání části rozvodného tepelného zařízení v dotčeném bytovém domě žalobce

neopravňuje k vznášení jakýchkoli výhrad k povolované změně způsobu vytápění, jak již soud rozvedl shora, a jeho možnost vznášet s úspěchem žalobní námitky je z tohoto důvodu limitována. Tyto námitky pak nelze vznášet ani s odkazem na veřejný zájem na provozu CZT, jak žalobce dovozuje.

Žalobní body 6) a 11) soud neshledal také důvodnými. Argumentace k nemožnosti žalobce vznášet námitky ve veřejném zájmu byla již rozvedena shora. Na tomto místě lze také zdůraznit, že k odpojení daného objektu od žalobcovy soustavy CZT nedošlo jen rozhodnutím správních orgánů. Je třeba uvést, že vztah mezi žalobcem jako dodavatelem tepelné energie a stavebníkem byl vztahem soukromoprávním, založeným na smlouvě o dodávce tepelné energie, který byl ukončen, a ani případné nepovolení změny způsobu vytápění ve stavebním řízení neznamena automatické obnovení dodávky tepelné energie do dotčené budovy právě žalobcem. Žalobce je sice povinen jako držitel licence na rozvod tepla podle § 76 odst. 1 energetického zákona uzavřít smlouvu o dodávce tepelné energie, nicméně uzavření takové smlouvy předpokládá žádost ze strany odběratele tepelné energie při splnění zákonných podmínek podle cit. ustanovení. Je třeba se kategoricky ohradit proti žalobcovu tvrzení, že správní orgány v daném případě rezignovaly na posouzení změny způsobu vytápění předmětného domu z hlediska ochrany veřejného zájmu. Ochrana veřejných zájmů, jež jsou chráněny jednotlivými zvláštními právními předpisy, byla zajištěna právě ve spolupráci s dotčenými správními orgány a po posouzení povolované stavby z hlediska územní energetické koncepce a zákona o ochraně ovzduší.

K námitce absence posouzení stavby ze strany Krajského úřadu Libereckého kraje jako orgánu ochrany ovzduší lze uvést, že namítaná vada se nijak nedotýká porušení práv žalobce. Výkonem povolovaných plynových kotlen se stavební úřad a následně žalovaný řádně zabývali, a protože dospěli k závěru, že se jedná o malý spalovací zdroj, závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší kraje nebylo vyžadováno, žalovaný v tomto směru odkázal na relevantní ustanovení zákona o ochraně ovzduší a s jeho právním hodnocením lze souhlasit. Posouzení změny způsobu vytápění z hledisek zákona o ochraně ovzduší (§ 77 odst. 5 energetického zákona ve spojení s § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší) slouží k zajištění práva na ochranu ovzduší před znečištěním a nepříznivým účinkem látek na život, zdraví a životní prostředí, na kterém může být žalobce jako právnická osoba jen stěží zkrácen [rovněž k části žalobní námitky 5)]. Na tomto místě se soud neztotožňuje se názorem žalobce, že zmiňované ustanovení je koncipováno sekundárně k ochraně žalobcovy soustavy CZT [též částečně žalobní námitka 11)]. Také je třeba znovu zmínit, že pod pojmem centrální zdroj tepla použitým v ustanovení § 3 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší nelze vidět jen žalobcovu dálkovou soustavu CZT, když centrálním zdrojem tepla může být i jiný zdroj tepla než dálkový, jež dodává teplo z jednoho centra více koncovým odběratelům.

Soud neshledal opodstatněnou ani žalobní námitku pod bodem 7). Jak plyne z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, stavební úřad se souladem povolované změny způsobu vytápění z hlediska souladu s územní energetickou koncepcí, která byla v případě města Jablonec nad Nisou zpracovaná a vyhlášena ve formě vyhlášky města Jablonec nad Nisou č. 5/2004 ze dne 15. 4. 2004, zabýval, současně ale konstatoval, že námitku tohoto obsahu nemůže žalobce dle § 114 odst. 1 stavebního zákona uplatnit. Stavební úřad se přesto v rámci zkoumání naplnění zákonných podmínek pro povolení změny způsobu vytápění zabýval otázkou závaznosti územní energetické koncepce, jakož i preferencemi využití forem

energie, a jednoznačně dovodil, že ani uvedená vyhláška nezakazuje jiné zdroje tepla než CZT, když i nově povolovaný způsob vytápění je centrálním (nikoli však dálkovým). I žalovaný přezkoumal stavební povolení z hlediska souladu s územní energetickou koncepcí města, poté co vyjádřil názor, že tato odvolací námitka přesahuje rámec § 114 odst. 1 stavebního zákona. Soud se plně ztotožňuje se závěrem, že ani z uvedené územní energetické koncepce nelze dovodit právo žalobce jako vlastníka soustavy CZT dodávat do předmětného bytového domu tepelnou energii, což odpovídá přiměřené svobodě volby systému vytápění (kterou zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2007, č. j. 1 As 16/2006-54, a které se z jiného pohledu dotýkal i nálezn Ústavního soudu Pl. ÚS 37/96). Stavební úřad i žalovaný pak nepominuli ani posouzení změny způsobu vytápění z pohledu územní energetické koncepce Libereckého kraje a zdůvodnili, že se jedná o doporučení pro města a obce na území Libereckého kraje s tím, že ani z tohoto dokumentu neplyne nemožnost vytápění předmětného objektu plynými palivy a zákaz odpojení od žalobcovy soustavy CZT. Toto ostatně odpovídá i závěrům obsaženým ve Stanovisku a metodice k odpojování od centralizovaného zásobování teplem Ministerstva pro místní rozvoj z listopadu 2011 (dostup. na www.mmcr.cz), ve které bylo konstatováno, že: „Z citovaného judikátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že opatřením obecné povahy nelze ukládat povinnosti nad rámec zákona, proto podle názoru Ministerstva pro místní rozvoj nelze do ÚPD včlenit požadavek na povinné připojení k CZT. S ohledem na vymezení obsahu ÚEK zákonem o hospodaření energií a nařízením vlády č. 195/2001 Sb., kterým se stanoví podrobnosti obsahu ÚEK, nemůže požadavek na povinné připojení k CZT obsahovat ani ÚEK.“ I sám žalobce uvedl, že se jednalo pouze o doporučení těchto koncepcí. Z odůvodnění napadených rozhodnutí pak jednoznačně vyplývá, že se správní úřady doporučeními zabývaly, dospěly však k závěru, že změna způsobu vytápění vybudováním plynových kotlen je možná, zákonné podmínky pro ni byly splněny a za této situace je na místě žádosti stavebníka vyhovět, když požadavek na povinné připojení předmětného domu na soustavu CZT žalobce nelze na základě těchto územních energetických koncepcí dovodit.

Namítá-li žalobce nezákonnost napadených rozhodnutí pro nedostatečné vymezení povolovaného zařízení pod žalobní námitkou 10), pak tato žalobní námitka nemá žádnou spojitost s možným dotčením žalobcových práv. Ani způsob, kterým stavební úřad a žalovaný označili a vymezili část rozvodného tepelného zařízení soustavy CZT ve vlastnictví žalobce, nezpůsobuje neurčitost napadených rozhodnutí. Jak již soud rozvedl, neztotožňuje se s žalobcem v tom směru, že by součástí stavebního povolení změny způsobu vytápění předmětného bytového domu mělo být i rozhodnutí o odstranění žalobcova zařízení, pokud stavební úpravy nevyvolají potřebu stavebně technického zásahu ve smyslu přemístění, odstranění žalobcova zařízení. Stavební úřad a žalovaný měli z projektové dokumentace a z vyjádření žalobce pro potřeby stavebního řízení zjištěno, kde je část žalobcova rozvodného tepelného zařízení umístěna, v projektové dokumentaci jsou zakreslena místa uzavření ventilů a odpojení od stávajícího rozvodného tepelného zařízení. Žalobce se těmto zjištěním nijak nebránil, ani nebrání, neuváděl, že by některá další část technické infrastruktury domu a jaká konkrétně byla v jeho vlastnictví a nebyla do projektové dokumentace zanesena a byla změnou způsobu vytápění jakkoli zasažena, ať již stavebně technicky či jinak, a nečiní to ostatně ani v žalobě. Ať již stavební úřad a žalovaný hovořili o „zařízení ve vlastnictví JTR“ nebo by užívali jiný pojem (např. „součást soustavy CZT“, jak to činil žalobce), nemá to na podstatu věci a zákonnost napadených rozhodnutí vliv, neboť předmětem řízení odstranění částí žalobcova rozvodného tepelného zařízení nebylo. Na závěr

lze poznamenat, že žalobce sice namítá, že pojem „zařízení ve vlastnictví JTR“ je právně neurčitý, ale ani on neuvádí, jak má být právně správně a určitě jeho zařízení nazýváno a popisováno a jaký vliv to může mít na zákonnost napadených rozhodnutí.

Soud tak ze shora uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, nezjistil, že by bylo ve správním řízení porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces, když neshledal porušení jeho procesních práv a práv směřujících k ochraně jeho vlastnického práva [obecný žalobní bod 12)]. Nese-li žalobce nějaké náklady proto, že část jeho zařízení se dosud nachází v předmětném bytovém domě, není tomu tak v důsledku napadených správních rozhodnutí, ale v důsledku toho, že odstranění části žalobcova rozvodného tepelného zařízení nebylo v soukromoprávní rovině dosud vyřešeno. Nelze tak hovořit o podrobení nuceným službám správním rozhodnutím.

Ani posledně vznesenou výtku pod bodem 13) soud neshledal opodstatněnou. Bez ohledu na to, zda stavební úřad uloží stavebníku (či vlastníku objektu) podmínku pro provedení stavby spočívající v umožnění přístupu k zařízení žalobce, či nikoli, nemůže být jeho postupem žalobcovo věcné právo odpovídající věcnému břemeni přístupu ke svému zařízení dotčeno. Jedná se totiž o věcné právo, které žalobci plyne přímo z energetického zákona. Podle § 77 odst. 6 energetického zákona jsou vlastníci nemovitostí, v nichž je umístěno rozvodné tepelné zařízení nebo jeho část nezbytná pro dodávku třetím osobám, povinni strpět umístění a provozování tohoto zařízení s tím, že podle § 76 odst. 5 písm. b) cit. zákona má držitel licence na rozvod tepelné energie právo vstupovat a vjíždět na cizí nemovitost v souvislosti se zřizováním a provozem rozvodných zařízení. Podle přechodných ustanovení energetického zákona (§ 98 odst. 4 cit. zákona) zůstávají nedotčena oprávnění k cizím nemovitostem, jakož i omezení jejich užívání, která vznikla před účinností tohoto zákona. Stejná oprávnění měl dodavatel i podle § 9 odst. 11 dříve účinného zákona č. 222/1994 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o Státní energetické inspekci. Tento zákon také obsahoval obdobné přechodné ustanovení (§ 45 odst. 3 cit. zákona) ohledně nedotčení oprávnění k cizím nemovitostem, jakož i omezení jejich užívání, která vznikla před účinností tohoto zákona. A jak již bylo uvedeno, toto žalobcovo věcné právo se váže k předmětné nemovitosti a pozemku a omezuje tak každého spoluvlastníka dotčených nemovitostí bez ohledu na to, zda to stavební úřad ve stavebním povolení vysloví či nevysloví, příp. vysloví nepřesně. Závazal-li k ochraně části rozvodného tepelného zařízení žalobci stavebníka, žalobcova práva tím nijak nezkrátil.

Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalobce souhlasil a žalovaný svůj nesouhlas nevyjádřil ve stanovené lhůtě.

Obiter dictum si soud dovoluje shodně jako ve svých předchozích rozsudcích poznamenat, že stavební řízení, případně řízení o dodatečném povolení stavby, v němž se rozhoduje ve smyslu § 77 odst. 5 energetického zákona o změně způsobu vytápění, není a nemá být pro žalobce jako držitele licence na rozvod tepla a dosavadního dodavatele tepelné energie do budovy bytového domu nástrojem obstrukcí a nástrojem udržení svých zákazníků

– odběratelů tepelné energie. Smyslem jeho účastenství v takovém řízení má být ochrana jeho věcných práv k nemovitosti v důsledku umístění jeho rozvodného tepelného zařízení, případně vlastnických práv k němu, nikoli ochrana jeho podnikatelských záměrů a ekonomických zájmů a dosavadních investic.

IV. Náklady řízení

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 8. února 2013.

Mgr. Lucie Trejbalová, v.r
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zita Frydrychová